

Yeniden Kavuşmak

– AhmetCanbaba · 14 Aralık 2009

YENİDEN KAVUŞMAK

Dünyanın en zor işidir ev hanımlığı. Erkeğin bir işi vardır işini bilir. Ya biz hanımlar, ev kadınları öyle midir? Yemek, bulaşık, çamaşır, çocuk bakımı, ev temizliği, ütü çarşı pazar üstelikte ne sigortası var, ne emekliliği. Hele benim gibi birisi için ne kadar zor. İki çocuğun olacak biri iki, biri üç yaşında. Birini elimde sallıyorum diğerini ayağımda.

Çalışma saatim mi; yirmi dört saat, abartmıyorum vallahi. En çok dinlendiğim zaman elime örgümü alıp da oturduğum zaman. Sanmayın ki çalışmıyorum; kazaktı patikti, danteldi, gene ortaya bir emek çıkmıyor mu?

Erkekler çalışırlar kazanırlar, kadınlar evinde evişi, çocuk bakımı. Kadınlar çalışmazlar güya. Onun için kız çocuklarını okutmazlar. İnsan kadın olunca neşeden yana nedense şansı hiç gülmüyor. Hayatına hep keder ve hüznün hakim oluyor, benim de en büyük eğlencem bir komşuya gitmektir.

O akşamda öyle oldu. Gittiğime gideceğime pişman oldum. Çocuklarımı uyuttum; birini karyolasına, öbürünü de salıncağına yatırdım. Evimiz dört oda, bir salon yüksek girişli bir apartman katı. Camlar demirli. Kocam vardiyada; akşam saat yedi buçukta çıktı evden, gece birde gelecek. Çocuklar ağladığı zaman da sesleri duyulsun diye yattıkları odanın penceresini açık bıraktım.

Yaz günü; hava nasılda sıcak, bende pencereler demirli olduğu için en ufak bir endişe yok. Çocukların korkmaması içinde; koridorun ışığını açık bıraktım, öyle geçtim komşuya oturmaya. Zaman zaman pencereye kadar gidip çocukları kontrol ediyordum. Tabi ki biz komşuda; el işimiz elimizde, birde çay demledik, zaman öldürüyoruz sözüm ona. Ara sıra komşunun oğlu Süleyman'ı eve gönderiyor:

" -Bak bakalım çocuklar uyanmışlar mı?" diye. Nede olsa insanın yanında çocukları olmayınca tedirgin oluyor. Bende böyle birkaç kez kontrol ettim.

En son kontrol ettiğimde yatak odası penceresinden içeri, koridorun ışığının yanmadığını gördüm.

'Hayırdır inşallah' dedim kendi kendime.

Bende bir panikleme oldu. Kendimi eve nasıl attım, o merdivenleri nasıl çıktım, hiç hatırlamıyorum.

Işıkları yaktım ve hemen çocukların uyuduğu odaya yöneldim. Küçük kız salıncakta mışıl mışıl uyuyordu ama karyoladaki üç yaşındaki büyük kızım yerinde yoktu. Bütün odalara tekrar tekrar baktım. Nereye gitmiş olabilirdi? 'Aman Allah'ım. Eşim vardiyadan henüz gelmemişti. Ona ne diyecektim.

Bir yandan çocuğun merakı, bir yandan da bunu düşünerek tekrar kendimi komşuya attım; tabi beni teselli etmekten başka yapacağı bir şey yoktu. Sürekli 'bulunur meraklanma' diyordu. Feryat figan içindeydim;

" -Çocuğumu kaçırdılar! Çocuğumu kaçırdılar!" diyordum da başka bir şey demiyordum. Hani böyle bir şeyde insan sağlıklıda düşünemiyor.

Sokakta bağırarak sağa sola koşturuyordum. Caddeler karanlık, etrafta kimsecikler yoktu. Benim bağırmama çıkan komşulara soruyordum;

" -Kızımı kaçırmışlar! Kızım yok!" diye herkes:

" -Görmedik, çıkar bir yerlerden" diye, beni teskin etmeye çalışıyorlardı. Gecenin bu saatinde şüphelendiğim kimseciklerde yoktu. Bitişik binadan gidip geldiğim komşulara uğradım, onlardan medet umdum. Benim için değişen bir şey yoktu.

Evimizin karşısındaki gecekonduyun ışığı yanıyordu. Orada yalnız oğluyla birlikte kalan, yaşlı bir teyze oturuyordu. Çok sevecen, hoşgörülü, tonton birisiydi. Tek kusuru kulakları biraz ağır işitiyordu. Koşar adımlarla teyzenin evine gittim. Bu belki de benim son umdumdu. Komşum:

" -Hoş geldin kızım" diyerek karşıladı beni.

' -Kızımı kaçırmışlar, kızım kaçırmışlar!' diyerek birkaç kez tekrarladım. O bana değişik bir lehçe ile:

" -Otur hele çay biçirem mi" dedi ama ben ona ana yüreğimin sesini duyuramadım. O bana:

" -Gızım ne ayakta dikilip durun, oturasın hele şuracığa" deyip hiç bir şey yokmuş gibi davranıyordu.

Ben:

' -Teyze rahatsız olma, çayı ben korum' diye içeri girdiğimde, birden nutkum tutuldu. Çocuğumun içerde mışıl mışıl uyuduğunu görmez miyim. Sevinç gözyaşlarına boğuldum. Çocuğumun uyuduğuna aldırmaksızın sarıldım yavruma. Bir yandan sıkı sıkı sarılıyor, bir yandan da hıçkırıklara boğuluyordum.

Hemen sundurmaya çıktım Teyzeye biraz yüksek sesle:

" -Kızım burada da, neden söylemedin?"

"-Vaah gızını mı arardın sen? Neye sorman bana gızım?" dedi. Daha fazla üstelemedim o anlatmaya başladı:

" -Çocuğun uykudan uyanmış, ağlayarak bize geldi. Bende biraz ayağımda salladım, uyuttum onu. Sonra içeri odaya yatırdım. Size geldim. Kapı açık, elektrikler yanıyordu, şöyle bi seslendim sana hiç ses soluk çıkmadı. Baktım ufak kızda uyuyor. Bu 'herhalde bir yere gidip gelecek' dedim gendi gendime. Işıkları söndürdüm kapıyı da çektim, döndüm eve. Bende seni bekliyodum zati. Senin arayacağını da akıl etmedim gızım. Aha şimdi gızının burda olduğunu bilerek geldiğini sandım. İnsan önce buraya bakma mı heç!"

Bende ocağa koymuş olduğum çayı demledim, baktım uzaktan bir karartı yaklaşıyor bizim eve, eşimin olduğunu tahmin edip bağırđım. Bizimkiymiş, olanı, biteni anlattım O da Teyzenin dediğı gibi:

" -Önce neden buraya bakmadın? Çocuklar gündüzleri bu gecekonduyun bahçesinde oynamaz mı, Teyze sevmez mi çocukları bahçede?"

İşte ben, önce kaybedip üzölmek ve sonrada bulup sevinmek gibi 'yeniden kavuşmak' duygusunu yaşadım.

Ahmet Canbaba